

stillingens venstre Fløj, hvad der noksom viser, at Ravn blev anset for en dygtig Officer. I de paafølgende Fredsaar gjorde han hovedsagelig praktisk Tjeneste, med Undtagelse af, at han i Foraaret 1852 var Kaptajn-Vagtmester i Rendsborg Fæstning og, efter den derpaa følgende Forflyttelse til 16. Bataillon, Medlem af den militære Hallekommission. Saa kom Krigen 1864, under hvilken han var Chef for 16. Regiments 2. Bataillon, der med Hæder deltog i Forsvaret af Dannevirke og Dybbøl samt i Slaget den 18. April, saa at han i Juni be-naadedes med Sølvkorset. Efter Fredslutningen blev der nedsat en Kommission til Undersøgelse af Als' Forsvar, af hvilken Ravn, som imidlertid var ansat ved 18. Bataillon, blev Medlem; han udfoldede her en ikke ringe Virksomhed, saa at det overdroges ham at give en »Fremstilling af Krigsbegivenhederne paa Als«, hvilket Værk udkom i 1870 og er et Vidnesbyrd om hans Grundighed og taktiske Indsigt. Udnævnt til Major og Chef for 8. Bataillon i 1865 og til Oberst i 1867, stilledes han det følgende Aar til Raadighed for Krigsministeriet, som satte ham ind i en Kommission, der havde at udarbejde et nyt Tjenestereglement for Hæren, og i 1869 sendte ham til Østerrig for at overvære Manøvrerne i Lejren ved Brück. Det kan herefter ikke vække Forundring, at han i Foraaret 1871 blev ansat i Generalstabens og kort efter udnævnt til Stabschef ved 2. Generalkommando (General Steinmann), i hvilken Stilling han forblev i 11 Aar. Den gav ham rig Lejlighed til at gøre sin personlige Indflydelse gældende og til at vinde almindelig Paaskønnelse, idet han ogsaa i Aarene 1872, 74 og 80 var Stabschef ved Lejrdivisionen og desuden fik forskellige Tillidshverv. Foruden at han saaledes blev Medlem af den store Forsvarskommission af 1872 og Formand for den Kommission, som i 1881 havde at udsøge det hensigtsmæssigste Sted til et befæstet Støtæpunkt i Jylland, kaldtes han 1874 af General Steinmann, der var bleven Krigsminister, til Kjøbenhavn for at udarbejde et nyt Hærløvsforslag, som den følgende Vinter forelagdes Folketinget, uden at det dog op-højedes til Lov.

Den 9. Februar 1882 udnævntes Ravn, som Aaret i Forvejen var bleven dekoreret med Dannebrogordenens Kommandørkors af 1. Grad, til Generalmajor og Chef for 2. sjællandske Brigade, og atter lagdes der stærkt Beslag paa hans Arbejdsdygtighed. Endnu samme Aar ledede han de største Øvelser i Kjøbenhavns Omegn, var under den første Kantonementsøvelse paa Sjælland Chef for Vestkorpset, der gik i Land ved Kalundborg, og under Kantonementsøvelsen i Jylland Aaret efter Chef for Sydcorpset. Ved begge disse Lejligheder viste han sig som en erfaren og i høj Grad rolig Troppfører. Endelig blev han i 1884 Formand for en Kommission, som havde det Hverv at foreslaa Forbedringer i vort Tjenestereglement, hvilket Arbejde fuldførtes i 1886, saa at et nyt Reglement fremkom; Aaret efter var han Formand i tvende Kommissioner vedrørende Forhold af fortrolig Natur.

Da General Ravn i 1890, efter at have naaet den foreskrevne Aldersorden, maatte forlade Hæren, kunde han med Tilfredshed se tilbage paa en 52-aarig, indholdsrig Tjenestetid, som ogsaa paa-skønnedes ved Tilkendegivelse fra Hans Majestæt Kongens Side. For det store Publikum har han derimod været mindre kendt, fordi han, som sagt, kun stræbte efter at gøre, hvad Pligt og Ære byder, uden nogen Sinds at bejle til det Gunst. Betegnende i saa Henseende er hans Udtalelse: »Jeg har ikke haft Lejlighed til at udrette noget, som fortjener at mindes.«

Den Slags Førere mangle vistnok de ydre glimrende Egenskaber, men de vække i høj Grad Tilliden, og man stod gerne under General Ravns Kommando.

P. N.

Landsbystemninger.

IV.

Du har da Vorherre flyttet sin Viser et Halv-Døgn frem, for gamle Maren Kirstine har trukket sin Malkeged hjem.

Og Smedens Kone, der altid færdes paa Morgensko, er listet forbi min Hytte i Hælene paa sin Ko.

Den »hellige« Bodil har givet sine Høns i Gud Faders Vold, og Skrædderen henne i Smøgen har gennet sin So i Fold.

Og Karen, min Nabos Kvinde, driver sin Gæslingeflok op gennem Kirkestrædet, frem over Sten og Stok. — —

Ja, vel har Vorherre flyttet sin Viser et Halv-Døgn frem: nu ringer jo gamle Peiter Fredsbud ind i hvert Hjem.

Og ude fra Fjord og Marker kommer de brune Mænd, sunde paa Sjæl og Tanke, men trætte i Led og Lænd.

De kommer med Trang til Hvile, og Hytterne fanger dem ind . . . snart sænker Sønnen sig kvægende over de dagtrætte Sind.

V.

Han ligger bag Himmelsengens blomstrede Bomuldsgardin og stemmer med rystende Hænder sin støvede Violin.

Hans Blik er fjernt som en Drømmer, og tungt er hans Aandedrag, men Smilet sitrer om Munden som Sol i svindende Dag.

Han ligger, nu Livet lider, og mindes hvor mangen Nat, han spillede til Dans for de unge i Landsbyens lune Krat.

Den Gang! — ja, da var han elsket af alle Piger i By . . . han ligger og lever sin Ungdoms »Eventyr« om paany. —

Bornholner-Uret i Krogen falder stille i Slag — han synes, at Hjertet standser, og Haanden vorder saa svag.

Han korsner de trætte Arme over sin Violin, mens Skæret fra Aftensolen forgylder Sengens Gardin.

I Kirketaarnet slaar Peiter de skælvende Bedeslag — da brister hans gamle Øjne, og endt er hans lange Dag.

VI.

Jeg sidder uden for Hytten og stirrer i Natten ind, mens noget, jeg ikke raader, væder min brune Kind.

Mens noget, jeg ikke magter, marerider mit Sind — mens Hjertet skælver som Poplens Løv i Midnattens Vind.

Jeg tro'de, min Lykke var rodfast, mit Hjerte faldet til Ro — hvem der var Landsbyskrædder og kun havde Sans for sin So!

Hvem der som hellige Bodil fandt Trøst for alt i sin Tro! . . . jeg sidder jo uden for Hytten, som rummer min Verdens to.

Carl Hjerne

Lidt om Kvindekongressen i London.

Man forbavnes undertiden ved i denne Kongressernes Tidsalder at høre netop de Fagmænd, Journalister, Læger, Oldgranskere o. a., der Aar efter Aar deltagte i disse Møder, sige som saa: »Kongresser er i Grunden Humbug, man lærer intet af dem. De giver, foruden de gode Middage, ikke andet Udbytte end nogle behagelige Bekendtskaber.« Naar man saa spørger Herrerne, hvorfor de alligevel saa flittigt rejse til Kongres, faar man et ret ubestemt Svar: »Ja — — Stillingen kræver det — skulde denne Gang nødvendigvis træffe en Mand dernede« osv. Kort sagt, de indse Svaghederne ved den Slags internationale Sammenkomster, men ville eller kunne alligevel ikke undvære dem.

Naar nu ogsaa Kvinderne, som i deres Kamp for bedre Livskaar foretrække at efterligne Mændenes Foranstaltninger i Stedet for at finde nye og særegne Former, i Sommer have afholdt den første europæiske, internationale Kvindekongres i London, saa paatrænger uvilkkaarligt det Spørgsmaal sig — har den givet noget Udbytte og opfyldt de Forventninger, som stillede til den? Enhver, der har Interesse for Sagen, vil svare, at det i hvert Fald har en uhyre stor Betydning, at den overhovedet er bleven afholdt, hvad der vilde have været utænkeligt for blot tyve Aar siden, og afholdt under Tilslutning og Bifald baade fra Publikums og Autoriteters Side. Ellers vil Svaret lyde højt forskelligt, fordi det ganske vil afhænge af, under hvilken Kategori man har deltaget i Kongressen. Dens Deltagere vare nemlig fordelte i tre Klasser, de almindelige Medlemmer, hvis Adkomster kun bestod i at høre til en Forening sorterende under Kvinderaadet, dernæst 100 à 150 indbudne Talere, der paa Grund af en eller anden Fagdygtighed vare skriftlig anmodede om at komme til Stede for at afgive en Beretning om dette Fags Historie og Standpunkt i Hjemlandet, og endelig de delegerede, det vil sige de Damer, omkring 100 i Tal, der af de lokale Kvinderaad i de forskellige Lande vare valgte til Repræsentanter ved Kongressen. Hvis der maatte være nogen, der endnu ikke véd, hvad Kvinderaadet er, skal det her siges til Oplysning, at det er en international Institution, der indstiftedes under Verdensudstillingen i Chicago med det Formaal at fremme Kvindesagen ved alle Landes Sammenslutning og Samvirken i de sociale Spørgsmaal. Hvert Land har sin egen Afdeling med selvvalgt Bestyrelse, der atter sorterer under en international Hovedbestyrelse, og hvert femte Aar holdes Fællesmøde. Det er altsaa det internationale Kvinderaad, der har holdt Kongressen, og Planerne for Fremtiden, Fordelingen af Arbejdet, Valget af Bestyrelsen, kort sagt, de egentlige Raadslagninger, have kun været afholdte af de delegerede, vel omtrent 100 i Tal, der formodentlig saa godt som alle ville erklære, at Kongressen har givet rige Løfter for Fremtiden. Dette er at haabe og maaske at vente, om end flere af de respektive Kvinderaads meget korte Alder maaske ikke er ganske egnet til at styrke Overbevisningen herom. Det danske Kvinderaad er saaledes indstiftet i sidst afvigte Marts Maaned, og der vil vel nok findes Skeptikere, der mene, at hvis mange af de andre Landes Kvinderaad ikke ere af ældre Dato, havde det maaske været rimeligt at indhøste lidt mere Erfaring paa hjemlig Grund, før man fremlagde Resultaterne ved en Verdenskongres. Dog, de enkelte Landes Repræsentanter kunne jo have været saa udmærkede, at der alligevel er fremkommet Tanker og Planer, som med Rette have bibragt Deltagerne den Overbevisning, at Kongressen har givet et rigt aandeligt Udbytte. Denne Opfattelse vil ikke blive delt af de indbudne Talere, hvoraf saare mange rejste fornærmede bort, idet de vare af den Mening, at naar de paa Grund af en særlig Fagdygtighed vare indbudne af Kongressen og havde bragt Ofre ved langvejs fra at efterkomme Indbydelsen, havde de ogsaa Krav paa større Rettigheder og Hensyn end mange selvindskrevne Medlemmer, men de ventede